

μίνως ευσταθιάδης & κάρνιν λίκμαν

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ & ΚΑΤΡΙΝ ΛΙΓΚΜΑΝ
ΤΟ ΓΕΥΜΑ

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

E-mail: thanasis@triariadis.gr και cospoz@hotmail.com

&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581

E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα / θέατρο 5

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

1η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2012

σελίδες (14 «επί» 20,5)

ISBN: 978-960-8187-92-4

© γενικό: 2011 ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ & ΚΑΤΡΙΝ ΛΙΓΚΜΑΝ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2012, εκδόσεις δήγμα

και ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ & ΚΑΤΡΙΝ ΛΙΓΚΜΑΝ

Σειρά δήγμα/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Η παραγωγή της σειράς δήγμα/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδιασμός εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Διορθώσεις: _____

Σελιδοποίηση: Περιγραφή

Παραγωγή – διακίνηση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581

E-mail: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα το φθινόπωρο του 2012 για λογαριασμό των εκδόσεων ΕΥΡΑΣΙΑ.

μίνως ευσταθιάδης & κάριν λίκμαν

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

δήγμα / θέατρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

Στην Μαρία...

Το έργο *Το Γεύμα* του Μίνου Ευσταθιάδη και της Κάτριν Λίγκμαν απέσπασε το πρώτο βραβείο στον Διαγωνισμό Συγγραφής Πρωτότυπου Θεατρικού Έργου της Καλλιτεχνικής Εταιρείας «Θέατρο-Εργαστήριο» για το έτος 2011.

Ανέβηκε για πρώτη φορά σε θεατρική παράσταση στο θέατρο «Άρτι» στην Αθήνα, τον Δεκέμβριο του 2011.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Άννα Μακράκη, Δημήτρης Βέργαδος
Δραματουργική επεξεργασία: Δημήτρης Βέργαδος
Σκηνογράφος: Κατερίνα-Χριστίνα Μανωλάκου
Βοηθός σκηνογράφου: Ειρήνη Ανθή
Σχεδιασμός φωτισμών: Αργύρης Θέος
Παραγωγή: Εταιρεία «ΘΕΑΤΡΟ – ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ»

ΔΙΑΝΟΜΗ

Μάγειρας: Ιερώνυμος Καλετσάνος
Σερβιτόρα: Βίκυ Λέκκα
Χασάπης: Βλάσης Ζώτης
Μαρία: Νίκος Χατζηβασιλειάδης

Όπου το σώμα, εκεί και οι αετοί επισυναχθήσονται

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ

Ἄντρας πενήντα ἢ πενήντα πέντε χρονῶν.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Γυναίκα εἴκοσι πέντε χρονῶν.

ΜΑΡΙΑ

Κοπέλα εἴκοσι χρονῶν. Εἶναι διανοητικᾶ καθυστερημένη.

ΧΑΣΑΠΗΣ

Ἄντρας σαράντα χρονῶν.

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα ενός εστιατορίου. Είναι νύχτα και μόνο το φως δύο κεριών φωτίζει το χώρο.

Ο μάγειρας φοράει μια μακριά, λευκή ποδιά. Κάθεται σταυροπόδι σε μια ξύλινη καρέκλα, καπνίζοντας.

Η σερβιτόρα βηματίζει νευρικά πάνω κάτω με τα χέρια της στις τσέπες. Κάθε φορά που πλησιάζει το μοναδικό παράθυρο, ρίχνει μια ματιά έξω.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τιποτα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ψυχή...

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ούτε απόψε...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Γιατί; Τι περίμενες;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τιποτα. Δεν περίμενα τίποτα.

Σιωπή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δεν θα έρθει κανένας. Ούτε απόψε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Αυτές οι μέρες τελείωσαν. Και εσύ το ξέρεις καλύτερα απ' όλους. Πρέπει να το ξέρεις. Θα μπορούσαμε να

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

το κλείσουμε και να πάμε σπίτι μας. Αυτό το εστιατόριο όμως... είναι το σπίτι μας.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Έχεις δίκιο... όπως πάντα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όπως πάντα. Σ' αρέσουν αυτές οι βαρύγδουπες εκφράσεις. Απλώς κανείς δεν θα ξαναπατήσει εδώ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Φυσικά, φυσικά... αλλά τότε... γιατί συνεχίζεις να κοιτάξεις έξω;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Για να μην κοιτάζω μέσα.

Η Μαρία, φορώντας μια κόκκινη φόρμα γυμναστικής μεγαλύτερη από το μέγεθός της, μπαίνει μέσα. Περπατάει με μικρά και γρήγορα βήματα που θυμίζουν ρομπότ. Σταματάει μπροστά από την σερβιτόρα και σταυρώνει τα χέρια της στο στήθος της.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καλώς την! Πού ήσουν;

ΜΑΡΙΑ: Εγώ σπίτι, εσυυύ;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έφαγες το φαγητό σου Μαρία;

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα πας να το φας;

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι! Εγώ... καλό κορίτσι. Εσυυύ;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (ένα αχνό χαμόγελο διαγράφεται στο πρόσωπό του) Αυτό το κορίτσι καμιά φορά γίνεται σοφό.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σταμάτα τώρα Μαρία. Πρέπει να πας επάνω αμέσως και να...

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Και η άλλη γίνεται ηλίθια.

ΜΑΡΙΑ: Μακαρόνια... παγωμένο... παλιό... όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μια χαρά τα πάμε. Η υγιής τέχνη της διαμαρτυρίας. Γνώριζε τα δικαιώματά σου. Ταυτοχρόνως παραδίδουμε το πρώτο και σημαντικότερο μάθημα προς τους επίδοξους σεφ. Μετά από τρεις ημέρες τα μακαρόνια έχουν την τάση να μοιάζουν κάπως κρύα και μπαγιάτικα.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Καλύτερα να τα συνηθίσεις το συντομότερο ομορφούλα. Αυτό είναι το μόνο φαγώσιμο που διαθέτουμε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ωραία λοιπόν! Αφού δεν μπορούμε να μαγειρέψουμε ή να φάμε... ας πούμε επιτέλους τα πράγματα με τ' όνομά τους. Το εστιατόριο «Απέραντο Γαλάζιο» θα λέγεται από σήμερα «Μαύρο βαθύ σχεδόν πίσσα». Αυτό ναι, είναι πολύ πιο κοντά στην αλήθεια. Ή μήπως προτιμάς «Ο μάστερ σεφ που λιμοκτονούσε»;

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η Μαρία έχει πάλι δίκιο. Ας το πούμε «Η σερβιτόρα που ρούφηξε ολόκληρο τον κόσμο».

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Χίλιες φορές καλύτερο από το να τρώω κρύα μακαρόνια.

Ένα τηλέφωνο αρχίζει να χτυπάει κάπου στο βάθος. Ο μάγειρας ρίχνει μια ματιά πρώτα στην σερβιτόρα και μετά στην Μαρία.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μία από σας... θα πρέπει να το σηκώσει.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

Η σερβιτόρα φεύγει γρήγορα από την κουζίνα. Η Μαρία και ο μάγειρας μένουν ακίνητοι, καθώς την ακούνε λίγο μετά να μιλάει στο τηλέφωνο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καλησπέρα σας. Εστιατόριο... Το Απέραντο Γαλάζιο.

(Μετά από μια παύση 7-8 δευτερολέπτων)

Πόσα άτομα;

(Συντομότερη παύση αυτή τη φορά)

Μάλιστα. Θα του το μεταφέρω μόλις τον δω.

(Ακόμα συντομότερη παύση)

Όχι, όχι. Δεν χρειάζεται να ξανακαλέσετε. Αποκλείεται να το ξεχάσω. Θα του το πω οπωσδήποτε. Θα σας περιμένουμε... και ευχαριστούμε πολύ.

Η σερβιτόρα επιστρέφει, τρέχοντας στην σκηνή. Στέκεται μπροστά στον μάγειρα, έκπληκτη, σαστισμένη.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Άσε με να μαντέψω ποιος ήταν. Η τράπεζα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ο δικηγόρος;

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ο κλητήρας;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μην προσπαθείς. Δεν θα το βρεις.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τότε διαφώτισε μας.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ήταν ο πρόεδρος.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (καθώς πετάγεται όρθιος από την καρέκλα του)
Ο πρόεδρος;

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Και τι ήθελε;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δώσ' μου ένα τσιγάρο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όχι. Όχι, πριν μου πεις τι ήθελε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πρώτα το τσιγάρο.

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Είπα όχι! Μίλα δυνατά, τελείωνε τώρα!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μόλις έκανε μια κράτηση για την Κυριακή.
Αρνάκι... ή ό,τι άλλο μπορείς να σκεφτείς. Είπε πως ολό-
κληρο το γεύμα το αφήνει πάνω σου, πως έχει εμπιστο-
σύνη στις δυνάμεις σου. Αυτό μάλλον λέγεται πολιτική.
Δώσ' μου το τσιγάρο τώρα.

*Ο μάγειρας βγάζει αργά αργά ένα πακέτο από την τσέπη του.
Ανάβει τσιγάρο ο ίδιος και μετά δίνει ένα στην σερβιτόρα.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Για πόσα άτομα;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Φωτιά πρώτα.

Της πετάει στον αέρα έναν αναπτήρα και εκείνη ανάβει το τσιγάρο μόνη της.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (δυνατότερα) Για πόσα άτομα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Για τριάντα δύο.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι, ρε Μαρία! Τώρα έπρεπε να πεις ναι! Ο πρόεδρος φέρνει τριάντα δύο άτομα σε μας. Μπορείς να το διανοηθείς;

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Πάντα του άρεσαν τα πιάτα μας. Ξέρεις για πόσα λεφτά μιλάμε;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πολλά. Για μας, πάρα πολλά. Υπάρχει όμως μια ερώτηση. Ή μάλλον περισσότερες από μία.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τριάντα δύο άτομα... και για το γεύμα μπορώ να αποφασίσω εγώ.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πού θα βρούμε να τους ταΐσουμε όλους αυτούς;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Για ορεκτικά...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα πάρουμε ένα καρβέλι και θα το πολλαπλασιάσουμε;

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Για κυρίως πιάτο...

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δηλαδή τελικά θα κάνουμε εκείνο το κωλοθαύμα με τα φάρια;

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κόφτο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κι όχι μόνο θα φάνε όλοι και θα χορτάσουν, αλλά θα περισσέψει και για μας!

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κόφτο είπαμε.

Σιωπή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα ζητήσουμε πίστωση.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πίστωση! Άλλη μια ξεχασμένη και αρκετά μυστήρια λέξη. Ένας ολόκληρος ο κόσμος φαίνεται να γυρνάει γύρω της. Από ποιόν θα ζητήσεις τώρα; Ή μάλλον ποιος θα σου δώσει; Οι τράπεζες σταμάτησαν να πετάνε τα λεφτά τους πριν από αρκετούς μήνες. Τώρα πια μας προσφέρουν μόνο τυπωμένους λογαριασμούς και συναρπαστικά τηλεφωνήματα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δεν τις χρειαζόμαστε τις τράπεζες.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι, ξέχασα, εμείς δεν χρειαζόμαστε κανέναν. Είμαστε αυτάρχεις. Καλά, τι σκέφτεσαι; Ούτε σάπια ντομάτα δεν μας δίνουν πια. Χρωστάμε σε όλους.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Υπάρχει όμως ένας... ένας που είναι διαφορετικός από τους άλλους. Αν φάξεις λίγο, θα τον βρεις και μόνη σου.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν το εννοείς.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ούτε για πλάκα...

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Γιατί όχι; Θα μας περιποιηθεί μια χαρά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ο χασάπης;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα μας δώσει ό,τι θέλουμε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ακόμα και το ρεύμα που μας έχουν κόψει από προχθές;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αν του το ζητήσεις εσύ. Για σένα τα κάνει όλα. Όχι ότι δεν το αξίζεις βέβαια.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πούλα με και στον χασάπη τώρα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Εγώ δεν πουλάω τίποτα. Ποτέ. Εσύ πουλάς μια ζωή τον εαυτό σου. Πρώτη φορά θα 'ναι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Αυτή είναι η τελευταία σου ελπίδα. Να με πετάξεις κατευθείαν στο κρεβάτι του... ή ακόμα καλύτερα στην κρεατομηχανή του.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μην το κάνεις τώρα να ακούγεται τόσο δραματικό. Δεν παίζεις σε αρχαία ελληνική τραγωδία. Χωρίς πολλούς δισταγμούς, έχεις ήδη πέσει σε τόσες κρεατομηχανές... ή... μήπως ήταν κρεβάτια;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μπορείς να τηλεφωνήσεις στον χασάπη και να του υποσχεθείς πως θα περάσεις εσύ μια υπέροχη νύχτα μαζί του. Ποιος ξέρει... ίσως έτσι να σώσεις την ανύπαρκτη ερωτική ζωή σου.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μου θυμίζεις όλο και περισσότερο τον πραγμα-

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

τικό κόσμο εκεί έξω. Νομίζεις ότι θα βοηθήσει στο σχέδιο μας, αν φέρει και κάνα δύο γραμμούλες μαζί του;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι βέβαια, πολύ καλύτερα. Να του πεις να το κάνει. Κάπου θα τις βολέψω εγώ... όσο ο χασάπης θα βολεύει εσένα.

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

Σε κάποιο δωμάτιο με χαμηλό φωτισμό, σιγανή μουσική (παίζει το *“Black nights in white satin”* από τους *Moody Blues*) ακούγεται από το στέρεο. Στη μέση του χώρου υπάρχει ένας καναπές κι ένα γυάλινο τραπεζάκι μπροστά του.

Η σερβιτόρα φοράει κοντή φούστα. Κρατώντας ένα ποτήρι με ουίσκι στο χέρι της, στέκεται στην γωνία του δωματίου, όσο το δυνατόν μακρύτερα από τον καναπέ.

Ο χασάπης είναι φρεσκοξυρισμένος, με ζελέ στα μαλλιά του. Το πουκάμισό του είναι ανοιχτό στο στήθος, απ' όπου κρέμεται μια χρυσή αλυσίδα με σταυρό. Κάθεται στον καναπέ, κρατώντας επίσης ένα ποτήρι με ουίσκι στα χέρια του.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: (αφού πίνει λίγο από το ουίσκι της) Από ποτά... διαθέτεις πάντα τα καλύτερα.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Είναι θέμα γεύσης.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πρόκειται βέβαια για το εθνικό μας σπορ. Η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα του κόσμου στην κατανάλωση ουίσκι. Που και που μας αξίζει κι ένα χρυσό μετάλλιο.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Όποιος τη βρίσκει αλλιώς... ας πίνει τσάι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σίγουρα όχι εγώ. Ελπίζω όμως ότι απόψε δεν θα προσφέρεις μόνο... σπέσιαλ ουισκάκι.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΧΑΣΑΠΗΣ: Ξέρω το λόγο που σε έφερε εδώ. Δεν χρειάζεται να μου τον υπενθυμίζεις.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Γιατί είσαι τόσο ευέξαπτος; Χαλάρωσε λίγο. Για μένα η απόλαυση προηγείται της δουλειάς.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Το ελπίζω... ωστόσο η δουλειά επιτρέπει την απόλαυση. Τουλάχιστον αυτό πιστεύω εγώ. Έλα τώρα στον καναπέ.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: *(με σιγανή φωνή, κάπως τραγουδιστά)* *The time has come to see who ll be he king in this place (από το "Spanish Train" του Chris De Burgh).*

ΧΑΣΑΠΗΣ: Τι είπες;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τίποτα, τίποτα... απλώς... ένα παλιό, ξεχασμένο τραγουδάκι.

Ο χασάπης την παρακολουθεί, ενώ εκείνη πλησιάζει αργά τον καναπέ, καθυστερώντας όσο μπορεί περισσότερο. Τελικά κάθεται, αφήνοντας ένα κενό ανάμεσά τους. Η σερβιτόρα κοιτάζει ευθεία μπροστά της, αποφεύγοντας το πρόσωπό του.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είχα ανάγκη να βγω έξω από το εστιατόριο. Να ξεσκάσω. Κάποιοι λένε πως πεθαίνουν για να βρίσκονται δίπλα στη θάλασσα αλλά... στο τέλος όλοι χρειαζόμαστε λίγη παρέα και...

ΧΑΣΑΠΗΣ: Ναι, τα ξέρω πολύ καλά όλα αυτά, τα έχω ξανακούσει. Δεν ξεκινάμε από το θέμα της δουλειάς πρώτα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα προτιμούσα...

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΧΑΣΑΠΗΣ: Μη το συνεχίζεις άλλο. Στο τηλέφωνο μου μίλησες για μια δουλειά. Σ' ακούω.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ωραία λοιπόν. Την Κυριακή κάποιοι πιστοί πελάτες μας θα έρθουν στο μαγαζί. Διοργανώνουν μια σημαντική συνάντηση... ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Αναλάβουμε το τραπέζι.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Μπράβο! Καλή επιτυχία!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ευχαριστώ. Θα χρειαστούμε μια μικρή διευκόλυνση από σένα. Την Δευτέρα θα σε εξοφλήσουμε.

ΧΑΣΑΠΗΣ: (ενώ απλώνει την παλάμη του πάνω στα γυμνά μπούτια της) Την Δευτέρα; Να λοιπόν άλλη μία μέρα που ποτέ δεν έρχεται! Την τελευταία φορά υποτίθεται πως θα πληρωνόμουν μια Παρασκευή. Μήπως το θυμάσαι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι... αλλά είμαστε πελάτες σου τόσα χρόνια.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Πελάτες λέγονται όσοι πληρώνουν. Για τους υπόλοιπους... υπάρχουν πολλά άλλα ονόματα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν έχεις πάρει λεφτά ούτε μία ούτε δύο φορές από μας.

ΧΑΣΑΠΗΣ: (ύστερα από μια σύντομη παύση) Και δε μου λες... ποιος θα σας φέρει τόσο κόσμος;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: (γυρίζει απότομα το πρόσωπό της και τον αντικρίζει) Ο πρόεδρος. Μήπως θέλεις να κάνεις κανένα σχόλιο και γι' αυτόν;

ΧΑΣΑΠΗΣ: (προσπαθώντας να κρύψει το ξάφνιασμά του) Δεν χρειάζεται να θυμώνεις μωρό μου. Εντάξει, θα σας

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

φέρω ό,τι μου ζητήσετε. Με έναν όρο. (Σύντομη παύση)
Θα μου πληρώσετε όσα μου χρωστάτε πρώτα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ωραία συμφωνία! Αυτό θα το έκανε ο οποιοσδήποτε.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Ποτέ δεν προσπάθησα να το παίξω διαφορετικός.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κατάλαβα.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Αν πραγματικά κατάλαβες, τότε όλα θα γίνουν ευκολότερα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τελικά απόψε κερνάς σκέτο ουίσκι;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Αν έρθεις λίγο πιο κοντά... μπορεί να σου δώσω κι ένα δωράκι.

Η σερβιτόρα κοιτάζει το ταβάνι και περνάει δύο φορές τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά της. Της παίρνει χρόνο μέχρι να αποφασίσει. Θέλει να φύγει, μα ξέρει ότι τελικά θα μείνει. Μόλις μετακινείται και κάθεται κολλητά δίπλα στον χασάπη, εκείνος χαμογελάει και παρατηρεί προκλητικά τα γυμνά της πόδια.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Θα μου αποκαλύψεις το μυστικό σου; Πώς καταφέρνεις να διατηρείσαι τόσο όμορφη και αδύνατη;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ειδική δίαιτα.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Ακούγεται και κυρίως φαίνεται... εντυπωσιακό.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πρόκειται για μια εξαιρετικά μοντέρνα δίαιτα,

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

βασισμένη αποκλειστικά στα μακαρόνια. Τι θα γίνει με εκείνο το δωράκι;

Ο χασάπης βγάζει ένα μικρό, διπλωμένο χαρτάκι από την τσέπη του. Το αφήνει στο τραπέζι μπροστά του. Η σερβιτόρα απλώνει αμέσως για να το πάρει αλλά εκείνος πιάνει το χέρι της στον αέρα. Ο χασάπης αρχίζει να γελάει σαρκαστικά.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Πραγματικά το χρειάζεσαι... ε;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ενώ εσύ δεν το χρειάζεσαι;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Όχι. Γιατί εγώ το έχω.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μπορώ να φύγω. Απλώς πέσ' το μου.

Ο χασάπης αφήνει το χέρι της. Η σερβιτόρα με αργές κινήσεις παίρνει το χαρτάκι και το βάζει στην τσέπη της.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Θυμάσαι πότε ήρθες εδώ για πρώτη φορά;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πριν από κανένα χρόνο.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Πέρασε ήδη ένας χρόνος;

Σιωπή.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Έβαζα στοίχημα πως δεν θα αντέξετε τόσο πολύ.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όλοι σ' αυτό το χωριό το ίδιο πίστευαν. Το εστιατόριο όμως βρίσκεται ακόμα εκεί... κι εκείνος ακόμα μαγειρεύει... και εγώ ακόμα σερβίρω.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Και η Μαρία;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι η Μαρία;

Ο χασάπης πάει κάτι να πει χωρίς να τα καταφέρει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σας ενοχλεί που ζει ακόμα ε;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Δεν μ' ενοχλεί. Απλώς... μοιάζει ενάντια στο νόμο των πιθανοτήτων. Είναι... παράδοξο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έτσι είναι η Μαρία. Ενοχλητική. Και παράδοξη.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Θυμάμαι ακόμα τη μέρα που γεννήθηκε. Τα νέα διαδόθηκαν τόσο γρήγορα. Οι γιατροί την είχαν ξεγράψει. Θα πέθαινε, έλεγαν, σ' ένα μήνα το πολύ.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Γιατί πρέπει να μιλάμε γι' αυτήν;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Γιατί είναι ένα θαύμα. Ίσως το μόνο που συνέβη ποτέ εδώ πέρα. Κανείς δεν φαντάστηκε πως θα μπορούσε να μείνει ζωντανή τόσα χρόνια.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κανείς εκτός από τον πατέρα της και την μάνα της.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Η μάνα της... καλή κι αυτή. Ακριβώς μετά τη γέννα βουβάθηκε... και δεν ξαναμίλησε από τότε. Ούτε πήγε πάλι στην εκκλησία. Πριν γεννήσει βρισκόταν συνέ-

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

χεια εκεί.... και μετά... ποτέ ξανά. Κι όταν εξαφανίστηκε, ήταν η σειρά κάποιου άλλου να το βουλώσει. Ο σιωπηλός μάγειρας ξέμεινε μόνος του δίπλα στην θάλασσα... και εσύ γινόσουν όλο και ομορφότερη... ενώ η Μαρία αρνιόταν να πεθάνει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σου φαίνεται τόσο σπουδαίο θέαμα;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Αστειεύεσαι; Τα κατάφερε χωρίς γιατρούς, χωρίς θεραπεία, χωρίς μητέρα. Ένα καθυστερημένο παιδί που αψηφούσε τη φύση... ή μια θεά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Αν είναι να μιλάμε για κείνη και το παρελθόν όλο το βράδυ, φεύγω.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Γουάου! Η δεσποινίς αγριεύει! Αν θέλεις να φύγεις, καν' το και μην με απειλείς.

Η σερβιτόρα αρχίζει να περπατάει προς την πόρτα.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Μόνο πριν περάσεις την πόρτα... να μην ξεχάσεις να βγάλεις κάτι από την τσέπη σου.

Μένουν για λίγο απόλυτα ακίνητοι και σιωπηλοί, σαν άψυχες κούκλες. Ο χασάπης αρχίζει να γελάει ενώ ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Αλλά μαντεύω πως δεν θα το κάνεις. Γι' αυτό...
ας αρχίσει το πάρτυ!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι, ήρθε η ώρα... της πληρωμής.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Με μια μικρή καθυστέρηση η σερβιτόρα τον πλησιάζει και αρχίζει να γδύνεται. Ο χασάπης την αρπάζει από πίσω και της κάνει σεξ. Μοιάζει με πάλη. Όταν τελειώνουν, χαλαρώνουν για λίγο. Ο χασάπης βάζει ουίσκι.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Καλός ήμουν;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πολύ. Πολύ καλός.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Τελευταίο ποτό γι' απόψε μωρό μου. Έχω ένα σημαντικό ραντεβού σε λίγο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι, βέβαια. Τελικά τι αποφάσισες;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Για ποιο πράγμα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα μας κάνεις μια διευκόλυνση για την Κυριακή;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Σου εξήγησα ήδη πως δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο. Μου χρωστάτε λεφτά. Είναι ενάντια στις αρχές της επιχείρησής μου. Αλήθεια, πόσες φορές σας έφερα ό,τι μου ζητήσατε και δεν πληρώθηκα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα σε εξοφλήσουμε την Δευτέρα το πρωί.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Όχι, όχι, δεν θα το κάνω και να ξέρεις ότι... κατά βάθος... δεν είναι για τα χρήματα. Οι προμήθειες για το γεύμα σας θα μου κόστιζαν μερικά παραπάνω ευρώ. Θα μπορούσα ακόμα και να χάσω τα λεφτά. Πραγματικά στ' αρχίδια μου. Υπάρχει όμως κάτι πάνω στον μάγειρα... που με εκνευρίζει. Η μούρη του. Χρόνια τώρα. Κάτι σαν... αποδοκιμασία... σαν ανωτερότητα στα μάτια του. Σα να με φτύνει.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: *(δεν τον κοιτάζει)* Τι θες κι ασχολείσαι; Ο μάγειρας είναι μια ζωή στην κοσμάρα του.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Γιατί εσύ πας πίσω; Το ίδιο ακριβώς είσαι κι εσύ. Ούνα φάτσα ούνα ράτσα. Δεν καταδέχεσαι να μου ρίξεις ούτε μια ματιά. Λες και δεν υπάρχω.

Η σερβιτόρα συνεχίζει να μην τον κοιτάζει.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Ναι, ακόμα και τώρα με αποφεύγεις! Δεν με κοιτάς.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: *(γυρίζει προς το μέρος του)* Τι προσπαθείς να μου αποδείξεις;

ΧΑΣΑΠΗΣ: Είσαι εδώ επειδή χρειάζεσαι τα σκονάκια σου ή τα λεφτά ή οτιδήποτε άλλο. Ψέματα είναι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μην το κάνεις να ακούγεται τόσο δραματικό. Δεν παίζεις σε αρχαία ελληνική τραγωδία. Είμαι εδώ επειδή το θέλω... και τέλος πάντων... τώρα μιλάμε για δουλειές.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Δουλειές; Ποιος δέχεται να κάνει δουλειές μαζί σου; Μαζί σας; Εσύ και ο μάγειρας χρωστάτε πολύ παραπάνω από αυτά που έχετε. Χρωστάτε πολλά, πάρα πολλά. Έχετε ήδη δανειστεί λεφτά από οποιονδήποτε μένει στο χωριό. Ή μάλλον στη χώρα!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: *(σηκώνεται όρθια από τον καναπέ)* Ξέρεις κάτι; Τελικά ακούγεσαι σαν να είσαι όντως... ο χασάπης.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΧΑΣΑΠΗΣ: (έξαλλος) Έξω από 'δω! Άντε χάσου και μην με ξαναενοχλήσεις ποτέ πια. Κατάλαβες;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: (φοράει το μπουφάν της και του μιλάει χωρίς να τον κοιτάζει) Μάλλον θα πρέπει να σε ευχαριστήσω για την... υπέροχη βραδιά.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Είπα εξαφανίσου και να μην σε ξαναδώ στα...

Η σερβιτόρα φεύγει από το δωμάτιο, πριν τελειώσει την πρότασή του. Ο χασάπης πίνει όλο το ουίσκι του με μια ρουφηξιά. Σηκώνεται όρθιος.

ΧΑΣΑΠΗΣ: Λάθη της φύσης! Εκτρώματα! Ένας βλαμμένος μουσικός που επέμενε να ανοίξει εστιατόριο δίπλα στα κύματα. Η μουσική της θάλασσας κι όλες αυτές οι παπαριές! Και η γυναίκα του... μια αποτυχημένη ζωγράφος. Τουλάχιστον έκανε αυτό που έπρεπε και εξαφανίστηκε. Τον παράτησε με το καθυστερημένο τους παιδί. Ένα τέρας που θα ζούσε κανονικά ένα μήνα και τώρα είναι είκοσι χρονών με το μυαλό ενός κοτόπουλου. Καλά να πάθεις μαλάκα! Κι αυτή η όμορφη αδελφή, πάντα πικρή, πάντα με μια εξυπνάδα στο στόμα... και έτοιμη να ξεβρακωθεί... για μια γραμμή ή δύο. Καριόλα περιωπής. (Κοιτάζοντας προς το κοινό) Σας βαρέθηκα ρε! Σας σιχάθηκα! Όλους σας!

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

*Στην κουζίνα του εστιατορίου. Φως κεριών.
Ο μάγειρας κάθεσαι στην μοναδική καρέκλα, φοράει τα ίδια
ρούχα. Μόλις μπαίνει η σερβιτόρα σηκώνεται όρθιος.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (με άγχος) Τι είπε;

*Η σερβιτόρα προχωράει αμίλητη, με σκυμμένο κεφάλι προς
την άλλη πλευρά της κουζίνας.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (φωνάζοντας) Τι είπε λοιπόν;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων... ότι
πρέπει να εξαφανιστούμε.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Και η πίστωση για την Κυριακή;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: (δυνατότερα) Και να μην τον ξαναενοχλήσουμε.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Έλα 'δω!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είμαι κουρασμένη, θα ανέβω επάνω τώρα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σου είπα να έρθεις εδώ.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είμαι απλώς πολύ... κουρασμένη.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Η σερβιτόρα, που όλη την ώρα στέκεται στην άλλη άκρη της κουζίνας, αρχίζει να βαδίζει προς την πόρτα. Ο μάγειρας πηγαίνει γρήγορα προς το μέρος της. Εκείνη θέλει να του ξεφύγει αλλά δεν έχει ούτε το χρόνο, ούτε την ζωντάνια. Ο μάγειρας σταματάει ακριβώς μπροστά της, σκύβει λίγο και φέρνει τα μάτια του στο ύψος των δικών της. Η σερβιτόρα οπισθοχωρεί ένα δύο βήματα μέχρι που η πλάτη της ακουμπάει στον τοίχο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αυτό το... κουρασμένη... με βάζει σε υποψίες.

Γυρίζεις από τον χασάπη και δεν έχεις όρεξη; Ανήκουστα πράγματα. Τι συνέβη; Δεν σε κερνάει πια;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μπορώ να πάω για ύπνο τώρα;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ο εραστής σου έγινε τόσο τσιγκούνης;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν έχω όρεξη. Άσε με ήσυχη.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ξεκίνησες με κακή διάθεση, αυτό έφταιξε. Πόσο μακριά έφτασες αυτή τη φορά;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πόσο μακριά; Χα... χα... σου έχουν μείνει κάτι εκφράσεις κατευθείαν από τον εικοστό αιώνα. Με τον χασάπη ήμουν, μήπως το ξεχάσες; Έπεσα όσο γινόταν χαμηλότερα. Πήρα μια βαθιά αναπνοή... και μετά έπρεπε να βουτήξω ακόμα πιο κάτω.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι, αλλά απ' ότι φαίνεται δεν έφτασες... μέχρι το τέλος της γραμμής. Δεν είσαι πια αρκετή για τα γούστα του. Τι σου ζήτησε που δεν μπορούσες να κάνεις; Πώς θα πάρουμε την πίστωση;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

Η σερβιτόρα προσπαθεί να απομακρυνθεί από κοντά του και να φύγει από το δωμάτιο. Ο μάγειρας όμως την ακολουθεί κατά βήμα και στο τέλος φράζει με το σώμα του την πόρτα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είμαι απλά... πολύ κουρασμένη.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (δυνατότερα) Αυτό το ξαναείπες. Μα καλά... τι μπορεί να ζητήσει ένας χασάπης για αντάλλαγμα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τίποτα. Ξέρω πως κάτι τέτοιο δεν χωράει στο μυαλουδάκι σου... μα δεν θέλει τίποτα για αντάλλαγμα. Δεν μας δίνει πίστωση.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Του υποσχέθηκες πως θα πάρει πίσω όλα τα λεφτά την Δευτέρα το πρωί; Χωρίς την καινούργια πίστωση, θα χάσει κι αυτά που του χρωστάμε ως τώρα. Δεν μπορεί να μας αρνηθεί... δέκα χρόνια πελάτες του είμαστε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κι όμως. Η μεγαλύτερη απόλαυσή του ήταν να μου λέει... όχι... και ξανά... όχι. Για να μας φέρει οτιδήποτε, πρέπει πρώτα να τον εξοφλήσουμε.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μας δουλεύει κανονικά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σίγουρα... μα απόψε μου είπε και το γιατί.

Σιωπή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ο χασάπης περίμενε πολύ καιρό για να βρεθεί στη θέση που είναι τώρα. Λίγο πριν φύγω, μου ξεφούρνισε το μυστικό του. Λέει πως διακρίνει... κάτι στο ύφος σου... κάτι σαν περιφρόνηση.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Στο ύφος μου;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Και στο βλέμμα σου. Όπως και στο δικό μου.
Από σένα το κληρονόμησα, λέει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τι ακριβώς είπε; Τι έγινε απόψε εκεί μέσα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θεε λεπτομέρειες; Ωραία λοιπόν! Στην αρχή του υποσχέθηκα ότι θα τον εξοφλήσουμε. Μετά τον ικέτεψα. Ύστερα έπαιξα την ευγενική. Αργότερα την χαζή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σταμάτα!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι, όχι! Σ' αυτό το παιχνίδι δεν σταματάς όποτε θέλεις. Στο τέλος έπρεπε να κάνω και την καυλωμένη... αλλά εκείνος ήταν άπλυτος και βρωμούσε σαν ψόφιο κρέας... κι έτσι συνέχισα να παίζω την χαζή και την καυλωμένη... μια γυναίκα χωρίς μύτη... αλλά με στόμα βεβαίως... κι όταν ντυθήκαμε και πάλι...

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (δυνατότερα) Σκάσε! Σκάσε!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τότε μου είπε να μην τον ξαναενοχλήσουμε. Γιατί ο χασάπης είναι ο πιο επιτυχημένος επιχειρηματίας στο χωριό και εσύ... και εγώ... δεν έχουμε ακόμα σκύφει αρκετά.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ήρθε η ώρα να πάω να συναντήσω αυτό το καθίκι. Αυτό τον έμπορο της...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι, δεν θα πας. Και ξέρεις γιατί; Γιατί έχει δίκιο. Αυτό το παιχνιδάκι έχει ξεκάθαρα τελειώσει πλέον.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Έχει τελειώσει; Μπα, πού έμαθες εσύ αυτή την καινούργια λέξη; Εσύ πάντα τον παρακαλάς για άλλο πράγμα. Για την ανάγκη σου. Δεν ζητάς πίστωση, ούτε λεφτά... παρά μόνο...

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

Η Μαρία μπαίνει στην σκηνή με γρήγορα ρομποτικά βήματα, φορώντας την ίδια κόκκινη φόρμα. Στέκεται ανάμεσά τους και σταυρώνει τα χέρια στο στήθος της. Δεν κοιτάζει κανέναν από τους δύο, μα κάπου πέρα, μακριά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι ξέρω για αυτή την καινούργια λέξη; Για να δούμε. Λοιπόν, εγώ τελείωσα, εσύ τελείωσες, αυτή τελείωσε, εμείς τελειώσαμε...

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κι όμως... τελειώσαμε.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (φωνάζοντας) Ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε. Μια γενναία δόση από όχιιι! Μαρία, έφαγες το φαγητό σου; Όχιιι! Μαρία, θα πας για ύπνο; Όχιιι! Μαρία πλύθηκε; Όχιιι!

ΜΑΡΙΑ: (ενώ γυρίζει προς το μέρος του, αρχίζει να τρέμει)
Εγώ καλό παιδί. Εσύ όχιιι!

Η σερβιτόρα παίρνει το χέρι της Μαρίας και την οδηγεί μακριά του. Η Μαρία τρέμει ακόμα και οι κινήσεις της είναι δύσκολες, δύσκαμπτες. Συνεχίζει να κοιτάζει με φόβο τον μάγειρα. Η σερβιτόρα της χαϊδεύει τα μαλλιά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έλα μαζί μου. Μην φοβάσαι. Ας' τον αυτόν... ξέχασέ τον. Τώρα θα είμαστε μαζί. Θα φτιάξω κάτι ζεστό μόνο για σένα.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι ε; Και τι θα μαγειρέψεις; Και πώς θα το ζεστάνεις; Τέρμα τα φέματα. Ώρα να το συνειδητοποιήσεις. Θα φοφήσουμε από την πείνα στο τέλος.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καμία πρωτοτυπία! Τουλάχιστον δεν θα είμαστε μόνοι μας. Τόσος κόσμος απολαμβάνει την ίδια ευχάριστη θέση. Το μισό χωριό, η μισή Ελλάδα, ο μισός πλανήτη... κάνουν ακριβώς το ίδιο. Υποφιάζομαι πια πως μας αντιγράφουν. Έγινε κι αυτό της μόδας.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν έφυγε από την μόδα. Η πείνα κυνηγούσε τους μισούς και η αδιαφορία τους υπόλοιπους. Σα δίδυμες αδελφές... βγαίνουν και κάνουν βόλτες δίπλα δίπλα, μόνο που φοράνε διαφορετικά ρούχα.

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

*Στην κουζίνα του εστιατορίου. Φως κεριών.
Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα του, κοντά στον τοίχο
τώρα. Η εικόνα ενός μουσάτου άντρα (Του Ιησού; Δεν είναι
ξεκάθαρο) κρέμεται στον τοίχο, κοντά του. Ο μάγειρας έχει
σηκώσει το κεφάλι και το βλέμμα του είναι καρφωμένο στην
εικόνα.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όλο αλλάζεις θέση. Τη μια εδώ. Την άλλη εκεί.
Στον ένα τοίχο. Στον άλλο. Συνέχεια. Κάποτε ήσουν μο-
νίμως καρφωμένος εδώ. Έμεινες λησμονημένος για λίγο,
αλλά μην ανησυχείς. Τώρα είσαι και πάλι πάνω απ' το
κεφάλι μας. Σ' έφερα στην κουζίνα. Έπρεπε. Το έκανα...
για να δεις. Γιατί άλλο πράγμα είναι να σου λένε κι άλλο
να βλέπεις με τα μάτια σου. Δεν μπορείς να τα κρατάς
άλλο κλειστά. Ούτε εδώ... ούτε πουθενά αλλού. Ξέρω
βέβαια ότι σου αρέσει να κρύβεσαι. Περιφέρεις την αινιγ-
ματική σου παρουσία καλυμμένος πίσω από πέπλα μυστη-
ρίου. Όχι, όχι. Απόψε είσαι εδώ, είσαι προσκεκλημένος.
Δικός μου προσκεκλημένος. Και βάζω στοίχημα πως για
μια φορά θα ανοίξεις τα βλέφαρά σου. Θα τ' ανοίξεις σιγά
σιγά... και θα δεις κι εσύ αυτό που όλοι εμείς οι υπόλοιποι
ονομάζουμε... «πραγματικότητα».

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

Ο μάγειρας σηκώνεται όρθιος, ανάβει ένα τσιγάρο. Κάνει μερικά βήματα, με σκυμμένο κεφάλι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κατά κάποιο τρόπο εκείνη πίστεψε στην τέχνη. Στην ζωγραφική. Και ακόμα περισσότερο σε σένα. Ναι, ναι, το έκανε! Πίστεψε σε σένα περισσότερο απ' ό τι σε μένα... ή στον ίδιο τον εαυτό της... ή σε οποιονδήποτε άλλο. Γι' αυτό άλλωστε... έφυγε. Πάει καιρός. Αλήθεια, θυμάσαι τίποτα από εκείνες τις μέρες; Από τα βράδια; Όχι; Μα εγώ θυμάμαι, θυμάμαι! Παράτησε όλους τους άλλους πίνακές της κι άρχισε να ζωγραφίζει το πρόσωπό σου και να σου μιλάει όλη την ώρα. Την άκουσες ποτέ; Άσε με να μαντέψω.

Ο μάγειρας σηκώνει το κεφάλι του και πλησιάζει γρήγορα την εικόνα. Στέκεται λίγα εκατοστά μακριά της. Φωνάζει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όχι! Όχι! Εσύ δεν βλέπεις, δεν ακούς, δεν μιλάς... παρ' όλα αυτά υπάρχουν. Βέβαια! Βέβαια! Τα μαθαίνουμε στο σχολείο όλα αυτά. Αλλά ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημα; Ότι εγώ την άκουγα. Πραγματικά την άκουγα. Στην αρχή σου μιλούσε... μετά σε φώναζε... ύστερα έκλαιγε και στο τέλος έμεινε μόνο ένας ψίθυρος. Για σένα. (Δυνατότερα) Για το έλεός σου. Γιατί ήταν σίγουρη πως υπάρχουν. Και θα έκανες κάτι. Υπάρχεις; (Δυνατότερα) Πού είσαι;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

Η σερβιτόρα μπαίνει μέσα και ο μάγειρας τραβιέται μακριά από την εικόνα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μιλήσατε; Τα κανονίσατε;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Με ποιόν;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Με τον πρόεδρο, ποιόν άλλο; Τον πήρες τηλέφωνο να το ακυρώσεις;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όχι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είσαι με τα καλά σου; Έχει τόσους καλεσμένους. Θα τσαντιστεί τόσο άσχημα που...

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Το τραπέζι θα γίνει κανονικά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είναι Σάββατο απόγευμα, έξι η ώρα. Το έχεις συνειδητοποιήσει;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι. Γι' αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε. Αμέσως.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Να ετοιμάσουμε τι;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα αρχίσουμε από τις σαλάτες. Ο μανάβης δέχτηκε να...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Αυτός είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα σε δανείζει χωρίς να τον πληρώνεις. Δυστυχώς όμως είναι μόνο μανάβης. Θα τους σερβίρεις μαρούλια και ντομάτες για γεύμα;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα αρχίσουμε από τις σαλάτες και...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ξέρεις τι είναι το πιο αξιολύπητο απ' όλα; Μπορείς να φανταστείς;

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

Σιωπή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Η ελπίδα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Νόμιζα πως η σωστή απάντηση ήταν... η πραγματικότητα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα μου δώσεις ένα τσιγάρο;

Ο μάγειρας την πλησιάζει. Βγάζει το πακέτο από την τσέπη του και της το δίνει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έχει μόνο ένα. Το τελευταίο σου.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μπορούμε να το μοιραστούμε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Εμείς; Να το μοιραστούμε;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Είσαι σίγουρος.

Ο μάγειρας γνέφει καταφατικά. Η σερβιτόρα παίρνει το τσιγάρο, εκείνος ανάβει τον αναπτήρα και της προσφέρει φωτιά. Η σερβιτόρα ρουφάει δυο φορές και μετά του το επιστρέφει αναμμένο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τη θυμάσαι καθόλου;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ποια;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τη μάνα σου.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τη μάνα μου; Αμυδρά.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τους πίνακές της; Τους θυμάσαι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Το υπόγειο είναι ακόμα γεμάτο. Κατεβαίνω και τους βλέπω. Το κάνεις κι εσύ, μα άλλες ώρες.

Σιωπή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Περισσότερο μου αρέσουν... οι θάλασσές της. Είναι τόσο ταραγμένες που δεν μοιάζουν ποτέ με τη θάλασσα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ξέρεις ποιος είναι ο τελευταίος πίνακας που ζωγράφισε η μάνα σου;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(της δείχνει την εικόνα στον τοίχο)* Εκείνος.

Η σερβιτόρα πλησιάζει στον τοίχο. Ο μάγειρας την ακολουθεί με μια μικρή καθυστέρηση.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τότε... κατά κάποιο τρόπο... μου είχε φανεί φυσικό. Στις δύσκολες ώρες όλοι προσπαθούμε να φανταστούμε αυτό που δεν υπάρχει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πότε το ζωγράφισε;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(της ξαναδίνει το τσιγάρο)* Ακριβώς... μετά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μετά από τι;

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μετά από εκείνο το βράδυ. Τη νύχτα που πήγε σπίτι του.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σπίτι του; Αποκαλείς την εκκλησία σπίτι του; Εσύ ειδικά;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δεν κατάλαβες. Δεν μιλάμε για το ίδιο μέρος.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: : (του ξαναδίνει το τσιγάρο) Τι εννοείς;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Εκείνη τη νύχτα η μάνα σου δεν πήγε στην εκκλησία. Στο σπίτι του παπά πήγε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι είναι αυτά; Τα βγάζεις από το μυαλό σου; Τα φαντάζεσαι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (τραβάει την τελευταία ρουφηξιά, το πετάει κάτω και το σβήνει) Μια φορά... μόνο μια φορά... έτσι μου είπε εκείνη. Επέμενε σ' αυτό... λες και ο αριθμός παίζει κάποιο ρόλο. Πολλή φιλοσοφία θέλει για να καταλάβεις ότι μια φορά αρκεί;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: (δυνατότερα) Αρκεί για ποιο πράγμα; Μα τι λες τώρα;

Η σερβιτόρα τον πλησιάζει και στέκεται μπροστά του. Με εξαιρετικά αργές κινήσεις, ο μάγειρας τεντώνει τα χέρια του και παίρνει το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του. Κοιτάζονται σιωπηλά, τελείως ακίνητοι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θέλεις;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Να μάθεις.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Να μάθω τι;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Την αλήθεια.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν ξέρω.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Νομίζω πως πρέπει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κι αν δεν θέλω;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κανείς δεν θέλει να την μάθει, αλλά αργά ή γρήγορα έρχεται η ώρα.

Σιωπή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η Μαρία δεν είναι παιδί μου.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: *(όλο και δυνατότερα)* Τι; Τι;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η Μαρία είναι ο ευλογημένος καρπός του παπά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τελικά μία φορά είναι αρκετή. Το επόμενο πρωί η μάνα σου άρχισε να ζωγραφίζει αυτόν. Κι απομακρύνθηκε. Κι από μένα, κι από σένα, κι απ' όλους. Κι όταν γέννησε δεν ήθελε να βλέπει το παιδί της. Ίσως γιατί ντρεπόταν. Και μια νύχτα... σηκώθηκε κι έφυγε. Γιατί πάντα οι νύχτες φτάνουν πρώτες... και οι μέρες τις ακολουθούν... είναι μόνο τα θλιβερά απομεινάρια τους.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Η σερβιτόρα τραβάει τα χέρια του από πάνω της και φεύγει προς την άλλη γωνία της κουζίνας. Στρέφεται προς τον τοίχο, φαίνεται η πλάτη της. Μένουν για λίγο σιωπηλοί, ακίνητοι. Η σερβιτόρα γυρίζει απότομα και αντικρίζει τον μάγειρα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Και γιατί... γιατί δεν μου είπες τίποτα όλο αυτό τον καιρό; Τόσα χρόνια; Με ποιο δικαίωμα;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κάποια πράγματα πρέπει να 'ρθει η ώρα τους για να ειπωθούν.

Η σερβιτόρα πηγαίνει στο μοναδικό παράθυρο και κοιτάζει το σκοτάδι, έξω από το τζάμι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ένα τσιγάρο... χρειάζομαι ένα τσιγάρο.

Ο μάγειρας την πλησιάζει, στέκεται δίπλα της και κοιτάζει κι εκείνος έξω από το παράθυρο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Το τελευταίο το κάναμε μαζί. Κι αύριο θα κάνουμε μαζί και το τελευταίο μας γεύμα. Αύριο. Απόψε όμως φύγε, πήγαινε όπου θέλεις, βγες, διασκέδασε, γύρνα το πρωί. Άσ' τα όλα σ' εμένα. Εγώ θα μαγειρέψω για τους μπάσταρδους. Κι αύριο το βράδυ, όταν θα 'χει τελειώσει όλο αυτό το πανηγύρι, πάρε ό,τι χρήματα βγάλουμε και φύγε. Φύγε οπωσδήποτε απ' αυτό το μέρος. Μακριά. Όσο πιο μακριά μπορείς.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τα χρήματα θα τα μοιραστούμε.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όχι, όχι, δεν φτάνουν και για τους δυο μας. Θα φύγεις πρώτη.

Σιωπή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μ' ακούς;

Σιωπή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Και εσύ τι θα κάνεις;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Εγώ πρώτα θα... τακτοποιήσω τη Μαρία. Έχω ακούσει για ένα καλό ίδρυμα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν θα χρειαστούν λεφτά;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Και τον πρόεδρο γιατί τον έχουμε; Θα τα κανονίσω όλα, μην ανησυχείς. Το μόνο πρόβλημα που έχω απόψε είναι το ρεύμα. Το χρειάζομαι πάση θυσία. Δεν εί-
χες έναν γνωστό κάπου στη ΔΕΗ;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι, έναν παλιό συμμαθητή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Υπάρχει περίπτωση να κάνει κάτι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Αν είναι ακόμα όπως τον θυμάμαι... τότε σί-
γουρα θα κάνει.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα του εστιατορίου. Έντονο φως από πολλές ηλεκτρικές λάμπες.

Ο μάγειρας και η σερβιτόρα κάνουν διάφορες μικροδουλειές, καθαρίζουν τον πάγκο, τακτοποιούν πιάτα, πλένουν διάφορα λαχανικά. Ο ρυθμός τους είναι γρήγορος, ενθουσιώδης.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Επιτέλους... ήρθε το ρεύμα. Είναι ωραία να βλέπεις το φως και πάλι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θαύμα! Η επανασύνδεση έγινε μέσα σε μισή ώρα. Σάββατο βράδυ και οι υπάλληλοι της ΔΕΗ δουλεύουν ακόμα. Σα να μην συμβαίνει στην Ελλάδα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σιγά μην δουλεύουν.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δεν ξέρω τι έκανε αλλά ο παλιός συμμαθητής σου αποδείχθηκε σπαθί.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Εγώ του εξηγήθηκα σπαθί κι όχι εκείνος. Ακόμα δεν κατάλαβες; Ο συμμαθητής μου διατηρεί ευλαβικά τις ίδιες συνήθειες από τα χρόνια του σχολείου.

Η σερβιτόρα πλησιάζει με τη μύτη της το πάτωμα και σνιφάρει δυνατά.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σαν τη σκούπα Φίλιπς... ρουφάει τη σκόνη από μακριά!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δηλαδή ο χασάπης κάτι σου έδωσε.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πάντα είχε σταφ πρώτης. Σκέτος δυναμίτης.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κι εσύ το πάσαρες στον συμμαθητή σου;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ε, βέβαια! Μόλις δοκίμασε την πρώτη γραμμή, ήταν έτοιμος να ανάψει τα φώτα όλου του πλανήτη.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Φαίνεται πως όλες οι πληρωμές θα πρέπει να γίνονται με τη σκόνη.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Γιατί όχι; Είναι πολύ πιο αξιόπιστη από το χρήμα. Τι χρυσός, πετρέλαιο και μαλακίες... μόνο αυτή δεν χάνει ποτέ την αξία της.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τουλάχιστον εφευρέθηκε κάποιος τρόπος για να αποφεύγουμε την γραφειοκρατία.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μ' αυτό το πράγμα μπορείς να αποφύγεις πολύ περισσότερα... σχεδόν ό,τι σε ενοχλεί.

Συνεχίζουν να δουλεύουν σιωπηλά, πλάι πλάι, για λίγο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Για κυρίως πιάτο τι θα φτιάξεις τελικά;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Κάτι μοναδικό.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Για λέγε.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Το φυλάω μυστικό.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Από μένα;

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Πρώτα θα δοκιμάσεις και μετά... θα μου πεις τη γνώμη σου.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Άσε με να μαντέψω. Ξέρω σίγουρα ένα πράγμα. Θα αγοράσουμε κρέας από άλλο χασάπη... σωστά;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ήταν καιρός να γλιτώσουμε από το καθίκι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έπρεπε να το έχουμε κάνει πολύ πιο πριν. Έπρεπε να έχουμε ξεφύγει. Έπρεπε...

Σιωπή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δηλαδή έχεις ήδη κανονίσει την παραλαβή;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μην ανησυχείς για τίποτα. Απόψε απλώς βγες έξω και διασκέδασε. Όλα τα υπόλοιπα άσ' τα στα χέρια μου.

Η Μαρία μπαίνει σχεδόν τρέχοντας μέσα και σκύβει πάνω από τον πάγκο με τα λαχανικά. Ανακατώνει με τα χέρια της μερικά κουτάλια και πιρούνια και στο τέλος αρπάζει ένα μαχαίρι.

ΜΑΡΙΑ: Πείνασαα!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μαρία, άφησε αμέσως το μαχαίρι κάτω και εγώ θα σου φέρω μια ωραία σουπίτσα.

ΜΑΡΙΑ: *(πετάει το μαχαίρι πάνω στον πάγκο)* Ναααί!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τόσο καταπληκτική που θα γλείφεις και τα δάχτυλά σου.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΡΙΑ: Εγώ καλό παιδί. Εσύυυ;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κάθισε ήσυχη, εκεί, στην καρέκλα και περίμενέ με. Θα σου φέρω το πιάτο σου.

Η Μαρία κάθεται στην καρέκλα, κάτω από την εικόνα στον τοίχο. Την θαυμάζει αποσβολωμένη, με ανοιχτό στόμα. Η σερβιτόρα έρχεται με ένα πιάτο σούπα στα χέρια.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Σ' αρέσει αυτή η ζωγραφιά Μαρία;

ΜΑΡΙΑ: Αυτός καλό παιδί. Εγώωωω;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ώρα να φας τώρα τη σούπα σου. Βάζω στοίχημα πως θα σου αρέσει πολύ.

ΜΑΡΙΑ: Ναααί!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Άσε τα σερβιρίσματα για αύριο. Την Μαρία θα την ταΐσω εγώ. Μόνο έλα εδώ, γιατί θέλω να σου δώσω κάτι.

Η σερβιτόρα αφήνει το πιάτο με την σούπα στον πάγκο. Πλησιάζει τον μάγειρα κι αυτός βγάζει από την τσέπη του ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα και το βάζει βιαστικά στην χούφτα της.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι είναι αυτό; Πού το βρήκες; Δεν χρειάζεται να μου δώσεις λεφτά.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σιγά τα λεφτά. Ίσα ίσα το ταξί για να πας στην πόλη κι ένα ποτό.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι ώρα να γυρίσω;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς. Εγώ θα σε χρειαστώ αύριο το πρωί. Μετά τις δέκα. Κοίτα να το χαρείς απόψε.

Η Μαρία περιμένει ακίνητη στην καρέκλα της, κοιτάζει ακόμα την εικόνα. Η σερβιτόρα φεύγει από το δωμάτιο. Ο μάγειρας βγάζει από την τσέπη του ένα πακέτο με χάπια και αδειάζει τρία μέσα στη σούπα. Ανακατεύει μ' ένα κουτάλι για να διαλυθούν.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Έλα... έλα να φας.

Η Μαρία σηκώνεται και πηγαίνει να καθίσει πάνω στον πάγκο. Ο μάγειρας αρχίζει αργά αργά να την ταιΐζει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μωρό μου... το τελευταίο γεύμα σου εδώ... είναι μια σούπα. Μακάρι να είχα κάτι άλλο να σου προσφέρω. Αλλά δεν μπορώ.

Σιωπή.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αυτός ο τόπος... λάμπει από το φως... όπως και η κόλαση. Ποιος θα μπορούσε να σε πάρει εσένα; Εκεί που έχουν καθαρά σεντόνια ζητάνε μια περιουσία.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

Συνεχίζει να την ταΐζει ενώ μένει αμίλητος.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σήμερα μου απάντησε στο τηλέφωνο μια κυρία. Ήταν τόσο ευγενική, εξυπηρετική. Δουλεύει στο ιδιωτικό νοσηλευτήριο... έτσι το λένε. Βέβαια. Δέκα οκτώ χιλιάδες το χρόνο ήθελαν... για να αναλάβουν τα πάντα. Τα πάντα όμως. Και πού στο διάολο να βρω αυτά τα λεφτά; Πες μου... πού να σε πάω Μαρία;

Σιωπή.

ΜΑΡΙΑ: *(ενώ αρχίζει να χασμουριέται)* Εσύ καλό παιδί. Εγώ ωωω;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η λέξη κοινωνική πρόνοια έχει καταντήσει ένα θλιβερό ανέκδοτο σε μας. Υπάρχουν βέβαια και τα κρατικά ιδρύματα. Ξέρεις τι θα γίνει εκεί; Ό,τι έγινε και την προηγούμενη φορά. Θυμάσαι; Την πρώτη νύχτα... θα σε πηδάνε όλοι οι νοσοκόμοι... εκ περιτροπής. Ιατρική περατζάδα. Και μόλις βαρεθούν... θα σε αφήσουν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο... γεμάτο σκατά.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Γιατί έτσι γίνεται εδώ. Αυτός είναι ο καθρέφτης που βλέπουμε το πρόσωπό μας.

ΜΑΡΙΑ: Όχιιι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όχι, όχι, εσύ δεν θα καταλήξεις εκεί. Ποτέ ξανά. *(Της χαϊδεύει τα μαλλιά)* Μην ανησυχείς, μωρό μου. Τα

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

καλύτερα ταξίδια τα κάνουμε μόνοι μας. Μα θα έρθω να σε βρω. Σύντομα... πολύ σύντομα.

Ο Μάγειρας τραγουδάει ένα νανούρισμα στη Μαρία που στο μεταξύ έχει αρχίσει να γλαρώνει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Νανά νανά νανά
εμένα μου φέραν προξενιά
απ' το παιδί του βασιλιά
κι απ' του βεζύρη τη σειρά
μα τους παρήγγειλα κι εγώ:
«δεν έχει η κόρη μου καιρό
το κορίτσι μου το άσπρο
τ' αρραβώνιασα μ' εν' άστρο»

Ο μάγειρας κρατάει στην αγκαλιά του την αποκοιμισμένη Μαρία. Αφήνει σιγά σιγά το σώμα της πάνω στον πάγκο. Της χαϊδεύει και με τα δύο χέρια τα μαλλιά και της δίνει ένα φιλί στο μέτωπο. Παίρνει στα χέρια του το μαχαίρι που πριν κρατούσε η Μαρία. Σηκώνει το βλέμμα του προς την εικόνα στον τοίχο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αφού είσαι λοιπόν πανταχού παρών... άνοιξε τώρα τα μάτια σου και κοίτα προσεκτικά. Κοίτα τι έκανες εσύ... και τι θα κάνω εγώ. Το έργο σου και το έργο μου. Κι αν ποτέ συναντηθούμε, τότε θα μου πεις ποιος τα πήγε καλύτερα. Μα δεν θα συναντηθούμε. Γιατί εκεί

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν
που θα πάω εγώ... εσύ δεν κατεβαίνεις ποτέ. Δεν έχεις
τα κότσια!

Πλησιάζει την Μαρία. Απότομο σκοτάδι.

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα ο μάγειρας, τελείως μόνος του, δουλεύει πυρετωδώς. Απέξω από την κουζίνα ακούγονται αντρικές φωνές, γέλια, βουή, ήχοι από μαχαιροπήρουνα και πιάτα. Κόσμος που τρώει στο εστιατόριο.

Η σερβιτόρα φοράει μαύρη φούστα και λευκό πουκάμισο. Μπαίνει μέσα στην κουζίνα, παίρνει πιάτα και εξαφανίζεται, για να επιστρέψει γρήγορα και να κάνει στη συνέχεια το ίδιο. Εκτός σκηνής ακούγονται οι φωνές των πελατών.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Μα καλὰ στεγνή σαλάτα;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Λάδι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Η σαλάτα θέλει λάδι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Χάθηκε λίγο παραπάνω;

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Μ' ακούς; Λάδι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έξτρα λάδι;

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Ναι. Ελαιόλαδο.

ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΑΣ Β: Παρθένο εξαιρετικό.

Η σερβιτόρα μπαίνει στην κουζίνα.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τελείωσες με τις σαλάτες;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Βάλε ακόμα λάδι. Θέλουν κι άλλο.

Η σερβιτόρα φεύγει πάλι με πιάτα στα χέρια της.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Λάδι, λάδι... σαν λιμασμένοι κάνουν πάντα.

Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Πεινάω. Πότε θα 'ρθει το φαΐ;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Πεινάμε. Ψωμί.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Λιμοκτονώ.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Ψωμί. Πεθαίνουμε της πείνας.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Λίγο ψωμί. Ξελιγωθήκαμε.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Τι κάνουν τόση ώρα; Γιατί αργούν; Ψωμί.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Ψωμί.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Να σας φέρω κι άλλο ψωμί;

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Ζυμωτό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Αφράτο και ξεροψημένο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Σε φέτες κομμένο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Διψάω. Νερό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Νερό. Κορακιάσαμε.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Στέγνωσε το στόμα μας.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Νερό.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Απ' τη βρύση, απ' το φυγείο;

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Μισό μισό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Ούτε παγωμένο ούτε ζεστό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Όσο πρέπει δροσερό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Και λεμόνι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Και ξίδι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Και πιπέρι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Και αλάτι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Βλάπτει η υπερβολική κατανάλωση αλατος.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Στεγνώσαμε. Κρασί.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Ένα ποτηράκι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Ακόμα ένα ποτηράκι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Κρασί. Κέρνα μας, κάπελα, κρασί.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Κόκκινο, λευκό;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Λευκό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Κόκκινο.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ψωμί, λεμόνι, κρασί, νερό, ξίδι. Γρήγοραααα!

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

Φεύγει ακόμα πιο αγχωμένη με γεμάτα χέρια.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ψωμί! Το μόνο που δεν τους έλειψε. Δεν θα χορτάσουν ποτέ. Εγώ τους έχω φτιάξει ένα γεύμα... θείκό κι αυτοί ζητάνε ψωμί.

Ο μάγειρας αρχίζει να κόβει κόβει ψωμί αργά αργά. Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Με το κυρίως τι γίνεται;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Πότε θα 'ρθει επιτέλους;

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Μας έκοψε η λόρδα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Τρέχουν τα σάλια μου.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Τι πείνα, Θεέ μου.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Πείνα και των γονέων.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Τώρα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Άντε.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Ακόμα;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έφτασε. Η σπεσιαλιτέ έφτασε.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι θα γίνει με το κυρίως πιάτο; Δεν μπορούν να περιμένουν άλλο.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Είναι έτοιμο. Το έχω ήδη βγάλει από το φούρνο. Κέρασέ τους ένα γύρο κρασί από μένα και πες τους ότι έρχεται η σπεσιαλιτέ της μέρας.

Η σερβιτόρα φεύγει μεταφέροντας μπουκάλια λευκού κρασιού. Ο μάγειρας αρχίζει να βάζει πάνω στον πάγκο σειρές με πιάτα, γεμάτα φαγητό. Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Άσπρο πάτο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Κι άλλο. Κι άλλο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Άσπρο πάτο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Μονορούφι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Κι εγώ μαζί σου.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα. Στέκεται ακίνητη για δυο τρία δευτερόλεπτα μπροστά από τα πιάτα. Πλησιάζει το κεφάλι της σε ένα και μυρίζει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ωραίο! Τι έφτιαξες τελικά;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σου είπα ότι είναι έκπληξη. Δοκίμασε.

Η σερβιτόρα παίρνει ένα πιρούνι και δοκιμάζει μια μικρή μπουκιά από κάποιο πιάτο. Το μασάει αργά, κοιτάζοντας συνεχώς τον μάγειρα.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μμμ! Καταπληκτικό! Η σάλτσα σου δεν παίζεται. Έχεις βάλει και πορτοκάλι μέσα... ε;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Το 'πιασες!

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Και το κρέας πολύ μαλακό! Λουκούμι! Βάζω στοίχημα πως το μαγείρευες όλη τη νύχτα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Βέβαια.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Δεν μπορώ όμως να καταλάβω τι είναι... κατσικάκι... ή αρνί;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αρνάκι. Μα αν σε ρωτήσουν, δε θέλω να τους το πεις. Άσ' το σε μένα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όπως νομίζεις.

Η σερβιτόρα φεύγει με τα καινούργια πιάτα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι... αρνάκι.

Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα και ανάβει τσιγάρο. Η σερβιτόρα πηγαινοέρχεται με τα καινούργια πιάτα. Οι φωνές εκτός σκηνής δυναμώνουν.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Επιτέλους.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Πιρούνι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Με τα χέρια.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Με τα δόντια.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Όπως μπορείς.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Πάνω του.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Βούτηξέ το.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Άρπαξέ το.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Καταβρόχθισέ το.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Κατασπάραξέ το.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Μάσα καλά. Έτσι θα το καταπιείς; Αμάσητο;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: (βήχει, σαν να πνίγεται).

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Χριστός και Παναγία! Τι έπαθες;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Πνίγομαι. Κοκ.. κόκαλο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Φτύς' το αμέσως. Φτύσε αμέσως το κόκαλο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Ένα πιάτο. Ένα πιάτο για τα κόκαλα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Έτσι μπράβο. Στην άκρη τα κόκαλα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Τα θέλω εγώ. Με χαρά θα τα ξεκοκαλίσω.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Το πιάτο για τα κόκαλα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Θα ρουφήξω ως και το μεδούλι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Μμμμ! Νόστιμο. Θεέ, μου τι νόστιμο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Πεντανόστιμο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Κατσίκι είναι;

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Όχι κοκόρι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Ερίφιο. Πάω στοίχημα ερίφιο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Εγώ λέω κρέας χοιρινό.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Ναι γουρούνι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Μοσχάρι. Είναι σίγουρα μοσχάρι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: *(Ρεύεται)*

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Μόσχος.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Στοίχημα είναι βοδινό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Ναι βόδι.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Κότα.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Μήπως λαγός;

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Κουνέλι;

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Γαλοπούλα;

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Πάπια;

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Χήνα;

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Μπα όχι. Κατσίκι. Πάω στοίχημα κατσίκι.

Σιωπή στην κουζίνα. Ο μάγειρας στρέφεται κατά την εικόνα στον τοίχο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αρνάκι. Ο αμνός του θεού. Ο μοναδικός.

Η σερβιτόρα μπαίνει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Πώς τους φαίνεται;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Έχουν ξετρελαθεί. Βάζουν μεταξύ τους στοι-

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

χήματα για το τι κρέας είναι. Εγώ δεν λέω τίποτα. Τους κρατάω στο σκοτάδι, όπως μου ζήτησες. Περιμένουν όλοι να δουν εσένα, να σου δώσουν συγχαρητήρια. Να σε ρωτήσουν για να μάθουν επιτέλους τι είναι.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Συγχαρητήρια... ε; Πες τους πως θα έρθω αλλά αφού τελειώσουν το γεύμα τους.

Η σερβιτόρα φεύγει. Οι πελάτες ακούγονται εκτός σκηνής.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Μμμμ! Θάυμα γεύση.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Να γλείφεις και τα δάχτυλά σου.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Μπράβο. Συγχαρητήρια.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Θεσπέσιο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Εξαίσιο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Τέλειο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Μοναδικό.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Απίστευτο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Αμβροσία.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Πανδαισία.

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Εύγε. Συγχαρητήρια... τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναφάει.

ΠΕΛΑΤΗΣ Β: Γεύμα λουκούλλειο.

ΠΕΛΑΤΗΣ Γ: Ναι... πολλά πολλά συγχαρητήρια.

ΠΕΛΑΤΗΣ Δ: Γεύμα παραδείσιο.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΠΕΛΑΤΗΣ Ε: Να τρώει η μάνα...

ΠΕΛΑΤΗΣ Α: Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναφάει.

Η σερβιτόρα μπαίνει πάλι μέσα χαμογελαστή.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ο πρόεδρος φωνάζει με ενθουσιασμό μικρού παιδιού. Όλο το ίδιο πράγμα λέει. Ότι δεν έχει ξαναφάει τέτοιο πράγμα στην ζωή του.

Η σερβιτόρα ξαναφεύγει.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (απευθυνόμενος στο κοινό) Αλήθεια είναι. Δεν έχει ξαναφάει.

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα, τα φώτα είναι αναμμένα. Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα και κοιτάζει την εικόνα στον τοίχο.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε το γεύμα;

Σηκώνεται, κάνει λίγα βήματα, ρίχνει μια ματιά έξω από το παράθυρο. Επιστρέφει και στήνεται μπροστά στην εικόνα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Λέξη δεν λες... ε; Αυτό σημαίνει ότι σου άρεσε. Σε όλους άρεσε, γιατί να είσαι εσύ η εξαίρεση; Ναι, ναι... εγώ ξέρω ότι σου άρεσε. Αυτό περίμενες τόσο καιρό. Ένα τελευταίο... καλό... γεύμα.

Μπαίνει μέσα η σερβιτόρα. Φοράει παλτό, κρατάει μια βαλίτσα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Όλα είναι έτοιμα λοιπόν;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ναι. Παραπάνω πράγματα δεν μπορώ να πάρω μαζί μου. Εσύ τι θα κάνεις;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα απολαύσω τη νύχτα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όχι απόψε. Γενικότερα... τι θα κάνεις;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Γενικότερα...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καταλαβαίνεις τι εννοώ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι, βέβαια. Θα κάνω κάποιο συμβιβασμό με τους δανειστές μας και την τράπεζα. Απλό είναι. Θα πουλήσω το μαγαζί... και θα βρω μια άκρη μαζί τους. Εξάλλου... όλοι το ίδιο πράγμα θέλουν.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Θα το δώσεις τελικά; Νόμιζα... πως δεν θα το πάρεις απόφαση ποτέ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Γιατί όχι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Γιατί είσαι δεμένος μ' αυτό το μαγαζί. Μ' αυτό το μέρος.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Εδώ που έφτασαν τα πράγματα είναι η καλύτερη λύση.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ποιος αγοράζει τέτοια εποχή; Λεφτά δεν υπάρχουν πουθενά.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Για κάποιους πάντα θα υπάρχουν. Θα ρίξω λίγο την τιμή και θα πουληθεί σίγουρα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πρέπει να σου αφήσω ένα ποσό από την είσπραξη που κάναμε σήμερα. Δεν μπορώ να τα πάρω όλα εγώ. Το σχέδιό σου θα χρειαστεί καιρό. Πώς θα...

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Μην ανησυχείς. Θα τα βολέψω, όπως έχω κάνει άλλωστε τόσες φορές. Τα λεφτά θα σου είναι απαραίτητα στην Αθήνα.

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πες μου πότε θα έρθεις.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αμέσως μόλις... τελειώσω.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μου το υπόσχεσαι;

Η σερβιτόρα πλησιάζει τον μάγειρα και εκείνος κάνει λίγα βήματα προς τα πίσω. Η πλάτη του ακουμπάει στον τοίχο.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μου το υπόσχεσαι;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Ωραία. Θα σε περιμένω. Και τώρα πες μου πού είναι η Μαρία. Ήρθε η ώρα να την χαιρετίσω. Θέλω να την δω πριν φύγω.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αναγκάστηκα... να την πάω στον θείο σου.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι; Στο θείο μου; Πότε;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Χτες το βράδυ. Λίγο πριν αρχίσω να ετοιμάζω τα φαγητά.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μα ο θείος μου μένει σ' εκείνο το κωλοχώρι, εξήντα χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Πώς την πήγες ως εκεί;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Απλό ήταν. Τη φόρτωσα σ' ένα ταξί.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Καλά τι σου ήρθε και έκανες τέτοιο πράγμα;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Η Μαρία δεν μπορούσε να γυρίζει γύρω γύρω, όσο κάναμε το τραπέζι. Έπρεπε να φύγει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μα τώρα είναι αδύνατον να πάω ως εκεί. Πώς θα την δω;

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα την δεις την επόμενη φορά... που θα ξανα-
συναντηθούμε οι τρεις μας.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Μόνο να μην αργήσετε.

*Ο μάγειρας ξεφεύγει από τον τοίχο και πάει στο παράθυ-
ρο. Γυρίζει την πλάτη του προς στην σερβιτόρα και κοιτάζει
έξω.*

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τώρα είσαι εσύ... που κοιτάς έξω από το πα-
ράθυρο. Γιατί;

Σιωπή

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Α, θέλω μια τελευταία χάρη.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Άσε μου μερικά τσιγάρα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όσα θες.

*Η σερβιτόρα τον πλησιάζει και κάνει να βγάλει απ' την τσέ-
πη της το πακέτο, αλλά ο μάγειρας ξαφνικά ορμάει και την
αγκαλιάζει. Μένουν έτσι αγκαλιασμένοι για λίγο.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Να προσέχεις.

Χωρίζουν και η σερβιτόρα φεύγει με τη βαλίτσα της. Ο μά-

ΤΟ ΓΕΪΜΑ

γειρας στέκεται ακίνητος για αρκετή ώρα. Κάθεται στην καρέκλα με σκυμμένο κεφάλι. Οι παλάμες του καλύπτουν το πρόσωπό του.

Μετά από ένα λεπτό, ξαναμπαίνει η σερβιτόρα. Ο μάγειρας τραβάει βιαστικά τις παλάμες από το πρόσωπό του.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Τι έχεις κάνει εκεί έξω;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τι;

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Εσύ κατέβασες τη βάρκα στην ακτή;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ναι.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Πού θα πας με τέτοιο καιρό; Είσαι με τα καλά σου;

Σύντομη σιωπή

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Θα πέσει ο αέρας. Έχω καιρό να βγω λίγο στη θάλασσα. Μου έχει λείψει.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Χειμωνιάτικα;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τον χειμώνα είναι πιο όμορφη.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Όπως θες. Ξέχασα να σου αφήσω τα τσιγάρα.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Α, ναι.

Ο μάγειρας απλώνει το χέρι του και παίρνει το πακέτο.

μίνως ευσταθιάδης & κάτριν λίγκμαν

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ: Να μου φιλήσεις οπωσδήποτε την Μαρία. Κα-
ληνύχτα. Και σας περιμένω.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Καλό ταξίδι.

*Η σερβιτόρα φεύγει. Ο μάγειρας σηκώνεται όρθιος και πλη-
σιάζει το παράθυρο. Κοιτάζει έξω.*

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αλήθεια είναι. Μου έχει λείψει η θάλασσα.

Α υ λ α ί α .